

сжщо билъ съсѣченъ при днешното мѣсто на с. Касѣмово, дѣто и го погребали. Въ негова честь заправеното около тоя гробъ заселище било нарѣчено по турски Касѣмово (Димитрово). Турцитѣ еднакво счели Димитъръ за светия и на гроба му построили текѣ.

Това прѣдание, колкото и да е прошарено съ легенди, визиращи турскитѣ насилия надъ българи още при самото падане на тия покрайнини подъ турцитѣ или въобще въ първитѣ вѣкове на робството. Трѣба да забѣлѣжимъ, че Касѣмово е близко до разсипаната „Касаба,“ между Тунджа и Дерменъ-Дере. Гробътъ на Касѣмъ-Димитъръ се е почиталъ еднакво отъ турци и българи. Прѣзъ врѣме на руската окупация (августъ 1829 — априлъ 1830 г.) сливенецътъ Дѣдо Киро Савака направилъ при текето гробница по турски моделъ, каквато се виждаше до скоро. Отъ врѣме на врѣме селенитѣ изъ околнитѣ краища, дори и сливенци (очевидно жени и баби), посѣтявали това теке, всѣки съ вѣрата, че ще се изцѣри отъ болката си. Така, нѣкои пѣхали краката си въ пукнатината на гробницата за да се лѣкуватъ отъ ревматизъмъ и т. н. Тукъ идвали кадѣни, които палѣли лояни свѣщи върху гроба на Касѣмъ-Димитъръ, но „ристенитѣ“ ги махвали, защото „Св. Димитъръ“ билъ тѣхенъ.

Поради възобновенитѣ напоследъкъ вѣрвания въ „житието“ на Касѣмъ-Димитъръ, селенитѣ отъ Касѣмово, съ прошение до народното събрание, сполучиха да обърнатъ текето въ параклисъ (указъ отъ 15 априлъ 1905 г., Д. В. отъ 14 май с. г., бр. 100). На 20 юли, Илинъ-день, по молбата на касѣмци, сливенскиятъ митрополитъ осветилъ гробницата и я нарѣкалъ „параклисъ Св. Илия.“

До освобождението, въ село Касѣмово имало и турци, но слѣдъ това тѣ се изселили. На мѣстото имъ дошли селени изъ близкитѣ села Глуфишево, Налбантлари, Карсѣнлий, Дерменъ-Дере и т. н.

На югоизтокъ отъ селото има мѣстность Гиреня, а надъ него, въ планината, лозя съ име Кирмилница, вѣроятно отъ керемидница, съ слѣди отъ заселище или укрѣпление.

Прѣзъ 1830 г. касѣмци се прѣселили въ Русия, и само малка часть отъ тѣхъ се върнали.